

Ovo je pregled DELA TEKSTA rada na temu "Obuzdavanje agresivnih akcionara". Rad ima 11 strana. Ovde je prikazano oko 500 reči izdvojenih iz rada.

Napomena: Rad koji dobijate na e-mail ne izgleda ovako, ovo je samo DEO TEKSTA izvučen iz rada, da bi se video stil pisanja. Radovi koje dobijate na e-mail su uređeni (formatirani) po svim standardima. U tekstu ispod su namerno izostavljeni pojedini segmenti.

Ako tekst koji se nalazi ispod nije čitljiv (sadrži kukice, znakove pitanja ili nečitljive karaktere), molimo Vas, prijavite to ovde.

Uputstvo o načinu preuzimanja rada možete pročitati ovde.

OBUZDAVANJE AGRESIVNIH AKCIONARA

Pristup korporativnim strukturama u Evropi i fokusiranje na zadatke i primarne odgovornosti različitih tela kompanije, neizbežno vodi do klasične razlike između Anglo-američkog pristupa i Kontinentalnog Evropskog modela. U prvom pristupu postoji implicitna pretpostavka o skladu između vlasnika kapitala i direktora kompanija, da rade u korist akcionara, i primarna dužnička odgovornost direktora prema svojim akcionarima sa namerom da se postignu maksimalni rezultati za akcionare. U drugom modelu korporativni cilj kojem direktori služe ide izvan interesa akcionara i pomera se prema drugim stejkholderima, kao što su kreditori, zaposleni, dobavljači, pa čak i socijalno okruženje, što stvara konkurenciju između različitih stejkholdera i otežava poziciju menadžmenta. Moglo bi se zaključiti da je u prvom modelu uloga skupštine akcionara dominantna, dok je u drugom modelu, gde direktori imaju odgovornost prema svim stejkholderima, ograničena.

Analiza relativne pozicije korporativnih tela pokazuje da je u oba modela uticaj akcionara na korporativnu politiku značajan, i da dvotrećinske odluke skupštine akcionara treba shvatiti veoma ozbiljno. Naslov «Obuzdavanje agresivnih akcionara» je veoma dobro odabran. Izveštaji iz različitih zemalja pokazuju da je aktivizam akcionara relativno nov fenomen, koji jako utiče na korporativne relacije, jer mali broj aktivnih akcionara koji ima većinu glasova na generalnoj skupštini može da preuzme kontrolu nad kompanijom, dajući posebne instrukcije menadžmentu vezano za strategiju poslovanja ili politiku finansiranja.

Iz perspektive kompanije, moglo bi se zaključiti da situacija u u kojoj se akcionari pokazuju kao aktivisti liči na pokušaj neprijateljskog preuzimanja. U obe situacije radi se o preuzimanju kontrole, što povlači pitanje ko treba da definiše korporativnu strategiju i politiku korporacije u celini. U situacijama neprijateljskog preuzimanja, u slučaju da većina akcionara nije prisutna na skupštini akcionara, što pruža mogućnosti za aktivne akcionare, menadžment u najmanju ruku mora biti sposoban da pažljivo pristupi interesima ostalih uključenih strana. Pored specifičnih korporativnih interesa kao što je nezavisnost i kontinuitet organizacije, interes ostalih akcionara i drugih stejkholdera, kao što su kreditori i zaposleni, takođe zauzimaju važno mesto. U proceni ovih interesa menadžment mora proceniti koje su politike koje aktivisti zagovaraju nepoželjne. Pitanje je da li onda znači da menadžment može da ignoriše odluke koje su donete većinom glasova, i da li ima moć da preduzme defanzivne mere. Nedostatak delegiranja ove moći menadžmentu je u tome što bi onda kod menadžmenta bila koncentrisana prevelika moć. Opasnost se mora prepoznati. Situacija sa sobom nosi rizik od konflikta interesa. U slučaju agresivnih akcionara ili pokušaja preuzimanja, pozicija menadžmenta je pod pretnjom. Dalekosežne posledice u slučaju da menadžment reši da ignoriše želje akcionara ili aktivira anti-takeover mehanizme, je u tome da menadžment može početi da odbija bilo kakav predlog za modifikovanje korporativne politike.

Evropski naponi u kreiranju uravnoteženog tržišta korporativne kontrole do sada nisu dali uspeha. EU Takeover Directive (2004) je dobar primer ubedljivog zakona, koji bi zadržao tradiciju različitih kulturnih i tehničkih barijera protiv preuzimanja, bez podrške menadžmenta.

Razlika između toga da li se promena kontrole postiže preko javne ponude ili tiho, kada manjinski akcionari koriste odsustvo drugih akcionara, je u tome što se u prvom slučaju kontrola nad kompanijom stiče plaćanjem fer cene za akcije, uključujući i premiju za preuzimanje, dok u drugom slučaju skupštinu akcionara kontrolišu oni koji predstavljaju samo mali procenat akcija. U ovoj drugoj situaciji, pitanje alociranja funkcija između različitih korporativnih tela, posebno između menadžmenta i skupštine akcionara dobija još više na težini. Generalno je prihvaćeno da akcionari kompanije mogu biti uključeni i čak se mešati u upravljanje kompanijom, što sužava liniju između «vlasništva» i «kontrole». Postavlja se pitanje do kog stepena je menadžment obavezan da prihvati zahteve ovih akcionara. Pozicija menadžmenta može se interpretirati kao moć da se pripreme, odrede i primene politike dok o pitanjima vezanim za strukturu i organizaciju kompanije odlučuju akcionari. U danima kada su akcionari kao investitori u javnim kompanijama igrali sporednu ulogu, veću moć je imao menadžment kompanije. Prevelika koncentracija moći u rukama menadžmenta ugrožava ravnotežu dualističke strukture korporacije što potencijalno rezultira u sukobljenom korporativnom upravljanju.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com